

Když toho večera přiběhl Honzík za svým kamarádem traktůrkem do staré stodoly, oči mu zářily nadšením. „Zetůrku, představ si, tatínek říkal, že zítra na statek přivezou nový traktor! Je prý ohromný!“ Šestiletý klučina s hnědými rozježenými vlásky stál na špičkách a rukama divoce rozhazoval, jako kdyby chtěl obejmout celou zeměkouli. Zetůrek těžce polkl: „Hm.“ Honzík si nevšiml zaraženého výrazu kamaráda a překotně pokračoval: „Jmenuje se Crystal, má velikánskou sílu a dokáže úplně všechno!“

Každý večer si spolu vyprávěli příběhy o velkých dobrodruzích a snili o tom, jaké hrdinské kousky jednou dokážou. Ale dnes Honzík neměl stání a hned zase metelil pryč. Zetůrek dlouho nemohl usnout. Honzíkovo vyprávění v něm probudilo žárlivost a strach.

Ani druhý den mu nebylo lépe. Když čekal před domem na tatínka, který mu každé ráno zadával práci, vzdychal tak smutně, že jindy veselý kos začal na jabloni notovat tesknou písničku.

„Zetůrku,“ řekl usměvavý tatínek, když konečně s maminkou a Honzíkem vyšli z nově natřených dveří, „dnes dopoledne budeš sekat trávu za humny. Já a Honzík pojedeme s Crystalem sít pšenici na pole pod lesem.“ Traktůrek plačtivě vykřikl: „Já chci také sít pšenici!“ Maminka, která házela slepicím zrní z květované zástěry, se otočila a chápavě ho pohladila, zrovna když tatínek povídal: „Na tak velké pole jsi moc malý. Strávil bys tam celý týden a Crystal to zvládne hned.“

Honzík tahal tatínka nedočkavě za ruku, aby už honem šli, tak moc se těšil. Pak se ale ještě ohlédl na Zetůrka, zamával mu a zavolal: „Až spolu odpoledne pojedeme pro Barunku, budu ti to vyprávět.“

A taky vyprávěl. O tom, jak je Crystal spolehlivý a univerzální, jaký je to pracant a že unese strašně moc kilogramů! Až sestřenka Barunka, kterou vezli z nádraží, protože přijela za Honzíkem na jarní prázdniny, hošíkovo horlivé vyprávění zastavila. „Honzíku, copak nevidíš, že je Zetůrek smutný?“ vyčítala svým hláskem.